

Marelle Boersma

Het Moezelmeisje

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Emma

26 augustus

De huizen van Cochem liggen als een soepele ketting langs de Moezel gedrapeerd. Met haar ogen samengeknepen tegen de laagstaande zon neemt Emma de omgeving in zich op. Onder haar liggen de witgepleisterde huizen die zonder uitzondering een leigrijs dak dragen, de brede rivier die tussen de heuvels door slingert, en daaromheen de golvende wijngaarden die op alle steile hellingen liggen. Zelfs langs de parkeerplaats, waar ze op een hooggelegen uitzichtpunt even gestopt is om haar nieuwe omgeving in zich op te nemen, groeien de druivenstruiken waarvan ze de trossen bijna kan aanraken. Het dorpje Cochem ligt in al zijn glinsterende pracht onder haar met een strakblauwe lucht erboven en de beroemde Reichsburg op een heuvel, zodat die trots boven de statige gebouwen uitsteekt. Een sprookje dat ze zelf werkelijkheid laat worden. Ze is er. Bijna dan. Morgen heeft ze een afspraak die allesbepalend gaat worden of ze hier blijft.

Het kan gewoon niet misgaan, hij heeft haar niet voor niets zo snel teruggemailed. Hij wil graag afspreken! Binnen een dag had ze al antwoord. Heel even aarzelde ze, daarna opende ze de mail. Terwijl haar hart tekeering, las ze de tekst. En daarna nog eens, omdat ze bang was dat ze het verkeerd begrepen had.

Laten we elkaar aanstaande woensdag ontmoeten, dan kunnen we de afspraken ook schriftelijk vastleggen.

Ze glimlacht als ze terugdenkt aan hoe ze als een idioot opgesprongen was en in haar knusse woonkamer het swish swishdansje in zo'n moordend tempo deed dat ze al gauw geen idee meer had of haar armen voor of achter waren.

Nächsten Mittwoch had hij geschreven. En morgen is het zover. Het triomfantelijke gevoel dat ze hem eindelijk weer onder ogen zal komen, ontbrandt in haar binnenste.

‘Het gaat lukken,’ fluistert ze alsof ze zichzelf ervan moet overtuigen. Ze is in de Moezelstreek, waarover ze al zo vaak gefantaseerd heeft. Er is namelijk niet alleen lef nodig om naar het buitenland te vertrekken, geld en contacten zijn minstens zo belangrijk. Lef heeft ze volop. Maar bij de rest kreeg ze het altijd benauwd. Natuurlijk heeft ze een kleine buffer kunnen opbouwen, maar die paar duizend euro

gaan al op aan de inrichting en de aanschaf van materialen. Nooit heeft ze gedacht dat een nieuwe start voor haar zou zijn weggelegd, tot ze dit ludieke idee kreeg. Van je familie moet je het hebben, zegt iedereen altijd. En ook al wist ze dat de banden in haar familie anders waren, op dit moment komt er al enige beweging in.

Morgen ziet ze Nico weer. Best vreemd. Ze heeft al jaren geen contact meer met haar zes jaar oudere broer. Ze was dertien toen hun ouders gingen scheiden en hij met vader naar Duitsland vertrok. Haar moeder en zij bleven achter. Pas de laatste jaren dacht ze erover om hem op te zoeken, vooral omdat ze het wil hebben over alles wat er in het verleden gebeurd is.

En nu is ze in Cochem. Een toplocatie. Zal ook zij hier een nieuw leven kunnen opbouwen?

Het is prettig dat ze al een dag eerder is gegaan, zodat ze tijd heeft om rond te kijken. Het idee dat ze haar vader weer onder ogen moet komen, duwt ze voor het gemak even weg. Voorlopig is Nico de veiligste ingang. Haar broer gaat haar helpen, zijn mailtje is het bewijs. Ze heeft de meisjesnaam van hun moeder gebruikt, waardoor het voor hem misschien niet direct duidelijk is dat zij achter de naam Emma Dekker zit.

‘Dat heb je slim aangepakt,’ complimenteert ze

zichzelf. Het heeft misschien wat lang geduurd voor ze besepte dat zwijgen soms beter is. Nu heeft ze in de gaten dat het zomaar kan werken. Dat dacht ze in ieder geval toen ze de mail schreef. Ze doet er niemand pijn mee. Nog niet, denkt ze er direct achteraan.

‘Tot snel, Nico.’

Ze draait haar lange blonde haren in een knot en loopt terug naar haar cabrio. Zoals altijd staan er wat mensen naast; zo’n oude BMW-sportwagen trekt altijd de aandacht. Het is een wonder dat haar vriendin Froukje deze auto voor zo’n zacht prijsje op de kop heeft kunnen tikken. Bij haar broer gaat ze er zeker indruk mee maken, dat geeft haar de kracht om te geloven dat hij haar als gelijke gaat beschouwen. Dat is weleens anders geweest.

Net voordat ze haar auto de weg op stuurt richting centrum, komt er een idee in haar op. Ze hebben pas voor morgenochtend afgesproken, maar omdat ze zo vroeg is, kan ze haar broer mooi vandaag al verrassen.

‘Ik ben onderweg,’ fluistert ze, waarna ze haar zonnebril opzet en gas geeft.

Bij het horen van het motorgebrul kijken mannen verlekkerd op en grijpen vrouwen hun man vast. Ze moesten eens weten dat ze als puber veel op straat leefde. Ze rijdt het liefst met open kap rond. Het is

veel te warm om opgesloten te zitten. Bovendien waren die paar dagen in de cel genoeg voor de rest van haar leven.

Emma

Avond 26 augustus

Thuis voor de spiegel wist ze precies wat ze moest zeggen, nu plakken haar lippen in een ongemakkelijke glimlach tegen elkaar. De schok om haar broer weer te zien is veel groter dan ze had gedacht.

‘Emma?’ Nico staart haar aan.

‘Dag Nico, je bent ouder geworden. Of moet ik zeggen volwassen?’

Nico’s jongensachtige uiterlijk heeft de zelfverzekerde trekken van haar vader gekregen. Vijftien jaar en drie maanden ouder dan toen.

Ze kan de dag dat hij samen met vader vertrok bijna per minuut uittekenen. Het zorgzame inpakken door moeder, de bravoure van Nico, de bevelen van vader en haar eigen stille gehoorzaamheid die door-drenkt was met hoop. Dat het zo lang zou duren voor ze een van die twee weer zou zien, had ze nooit kunnen bevroeden. Van dertien naar achtentwintig jaar is een wereld van verschil. Ze hoopt maar dat ze nu wél opgewassen is tegen haar broer. Om over

haar vader nog maar niet te spreken.

Met zijn handen diep weggestoken in zijn spijkerbroek bekijkt hij haar; er hangt een glimlach om zijn lippen. ‘Jeetje, zusje, je bent... je bent groot geworden.’

‘Ik heb je gemaïld. We hebben afgesproken om elkaar pas morgen te ontmoeten, maar ik dacht...’ Haar zelfverzekerdheid zakt ineens weg.

‘Dus jij bent de Emma Dekker die contact met me heeft gezocht.’

Haar droge mond maakt het lastig om soepel te glimlachen. Dus knikt ze.

‘Maar waarom noem je jezelf dan Emma Dékker?’

‘Mama’s naam, weet je nog?’

‘*Ich glaube ich spinne.*’ Zijn grinnikende lachje is zo herkenbaar dat het bijna pijn doet.

Als hij aanstalten maakt om haar te omhelzen, draait ze zich van hem af. Om zich een houding te geven, loopt ze naar het zitje in de schaduw. ‘Kan ik gaan zitten?’

‘Doe alsof je thuis bent.’ Zijn stem heeft een andere klank gekregen.

Omdat ze niet wil dat hij haar emoties ziet, zet ze haar zonnebril op, ondanks de zakkende zon. ‘Heb je een glas water voor me?’

‘Water?’ Hij barst in lachen uit. ‘Kom op, Emma. Hier drink je geen water!’ Hij loopt met grote pas-

sen het huis binnen.

Langzaam ademt Emma uit. Het is lastiger dan ze had gedacht om hem weer onder ogen te komen. In haar hoofd had ze hun ontmoeting al diverse keren afgespeeld, maar nu ziet ze die niet mis te verstande neerbuigende blik, waardoor haar ruggengraat elke kracht verliest. Ze hoopt maar dat hij haar rustig de tijd geeft om de woorden te vinden om te vertellen waarom ze hier is. Maar goed, stap één is gezet, en tot nu toe gaat het goed. Ze heeft hem mooi verrast, nu komt het erop aan om door te pakken. Dat wil ze toch? Of is die vervelende jeuk achter in haar hoofd een aankondiging van een fikse portie ellende? Ze is de laatste jaren een ware meester in het aantrekken van sores.

Nico begint al te praten als hij met een fles en glazen de voordeur uit stapt. ‘Normaal heb ik een hulp die de bediening op zich neemt. Maar...’ Hij zwaait met zijn hand door de lucht, alsof die bediening in rook is opgegaan, en duwt de fles onder haar neus. ‘Dit is een van onze soepele wijnen die ik je natuurlijk wil laten proeven.’

Ze heft haar hand op. ‘Ik weet niet of...’

‘Doe niet zo kinderachtig. Eén glaasje is geen probleem.’

Hij staat veel te dichtbij, waardoor ze zich moet bedwingen om niet onrustig over de stoel heen en weer

te schuiven. Met handelingen die een jarenlange ervaring laten zien, ontkurkt hij de fles en schenkt met zijn duim tegen de onderkant twee glazen in.

‘Proost zusje, op ons weerzien.’

Emma aarzelt, maar neemt dan toch een slok. De prikkelende sensatie van de witte wijn is nu al ver-slavend. ‘Lekker,’ zegt ze.

‘Lekker?’ Weer die rollende lach. ‘Dat zeg je na een goede nachtrust, maar wijn vraagt om een elegantere benaming van smaak.’ Hij buigt zich naar haar toe. ‘En jij wilt wijn maken?’

Emma zet haar glas weg en schraapt haar keel. Ze zit er niet op te wachten om zich de les te laten lezen door haar broer. Tijd om het een en ander scherper neer te zetten. ‘Wijn maken? Natuurlijk niet,’ zegt ze. ‘Jij bent de wijnmaker in de familie, en volgens mij doe je dat goed.’

‘Goed? Dat zeg je na een...’

‘Goede nachtrust?’ onderbreekt Emma hem meteen. ‘Volgens mij heb je hier een solide bedrijf neergezet, met uitstekende rieslingwijnen die zowel een delicate als opwindende zoetheid tonen om je gehemelte te strelen.’ Ze grijnst.

Nico neemt een nieuwe slok, waarbij hij zijn lippen tuit en de wijn naar binnen zuigt. Dan laat hij zich onderuit in de kussens wegzakken. ‘Dat klinkt beter,’ zegt hij waardierend.